

Chotovinský školák



MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH ČÍSLO 7 ROČNÍK 2010/2011

Dopis kamarádům

Milí prvňáci,
jsme rádi, že nás nahradíte. My už máme základní školu téměř za sebou a víme, kde jsme dělali chyby. Učitelé nám pořád opakovali, že bychom se z nich měli poučit. Něco jsme nedotáhli do konce, a tak se vám z druhého konce základní školní docházky pokusíme poradit, abyste si zbytečně nenatloukli nos.

Na začátek to nejdůležitější. Udělejte si z učení hru. A také si nenechávejte úkoly na poslední chvíli. Ani taháky mnohdy nepomůžou, ale jejich výroba je dobrý způsob, jak učivo dostat do hlavy. Lidská paměť je trvanlivější než kousek papíru.

Věřte tomu, že když sami budete chtít, škola může být i zábava. S dětmi, se kterými se sejdete v první třídě, musíte většinou vydržet dalších devět let. Budou to vaši nejbližší kamarádi. Nehádejte se zbytečně. Když si budete pomáhat a držet při sobě, uděláte více práce. Každý z vás je v něčem dobrý, ale dohromady tvoříte dokonalý celek. Škola není závod, nemusíte jen vyhrávat, ale snaha se cení. Chovejte se hezky ke spolužákům i učitelům a zjistíte, že

vám to budou vracet. Neopičte se po druhých a vždycky přemýšlejte o tom, co děláte. Nenechte se nutit dělat věci proti vaší vůli. Ve škole nikdo nesmí být nikým zastrašován, ale také nesmí nikoho zastrašovat. Platte jen za svoje chyby!

Když něco umíte, tak se za to nestyďte a prodejte to. Neodkládejte nic na zítřka, protože devět let uteče jako voda a promarněný čas vám nikdo nevrátí. Co se na základce naučíš, v učení, na střední škole i v životě jako když najdeš.

Přejeme vám hodně zdraví, štěstí, radosti a úspěchů v naší škole.

budoucí prváci ze střední

Zase o rok starší

Dnešním číslem se završuje další ročník našich školních novin. Od roku 1996 vyšlo již 156 čísel a je v nich uchována nejen historie naší školy, ale hlavně pravidelná práce dnes už stovek žáků. Opět jsme se přihlásili do soutěže školních časopisů. Ne s cílem vyhrát, protože se svým určením a nákladem příliš vymykáme běžné školní produkci, ale dozvědět se od poroty, v čem můžeme být lepší. Všem našim čtenářům děkujeme za přízeň a přejeme hezké prázdniny. Na shledanou v říjnu.

Vaše redakce



Mezinárodní Novákova klavírní soutěž

Člověk, který vystupuje před publikem, se potřebuje otrkávat a získávat nové zkušenosti. Proto jsem se přihlásila do mezinárodní klavírní soutěže, která se ovšem koná v nedaleké Kamenici nad Lipou, rodišti Vítězslava Nováka, jenž byl žákem Antonína Dvořáka a jedním z významných českých skladatelů. Předtím jsem se s paní učitelkou Evou Peřinovou dva měsíce intenzivně připravovala.

V sobotu 28. května předvedli své umění mladí pianisté v první a druhé kategorii, tzn. do 13 a 15 let. Vyrazila jsem s rodiči před osmou hodinou. Po příjezdu jsme se zapsali a v deset hodin jsem měla deset minut na to, abych se v sále kulturního domu seznámila se soutěžním nástrojem. Všechny nás překvapilo, že zde mají klavír Steinway & Sons z roku 1865. Vzhledem k tomu, že se dnes tento světoznámý a prvotřídní výrobce klasických křidel chlubí na svých stránkách, že nástroje vyrábí již více než 150 let, musí to být jeden z jeho prvních modelů. Historický nástroj vyžaduje přizpůsobení hry. Tento vyžadoval více síly do pravé ruky. Ten nejznámější Steinway, bílé křídlo, dostala Yoko Ono od Johna Lennona ke svým narozeninám v roce 1971. Možná na něm složil Imagine.

V mé kategorii se sešlo 9 soutěžících ze všech koutů naší vlasti, Švédska a Maďarska. Do dvou hodin, kdy začínala soutěž, jsme měli k dispozici všechny klavíry a pianina ve zdejší základní umělecké škole. Po rozehrání a lehkém obědě jsem se převlékla do šatů, obula boty na podpatku a rozklepaná trémou se šla připravit do salónku. V porotě se rozvínila bouřlivá diskuse o výsledcích první kategorie, takže minutu předtím, než jsem měla vystoupat na pódium a zasednout ke křídlu, porota oznámila, že se začátek o 15 minut odkládá. Nakonec z toho byla půlhodina, ale mne to zbavilo té nejhorší trémy. Byla jsem ráda, že vystupuji jako první hlavně proto, že jsem mohla vidět hrát všechny soutěžící.

Stejně těžce nesl zdržení i druhý v pořadí, Daniel Chun z Adolfa Fredrika Musikklasser, Stockholm, Švédsko. Soustředoval se před

výkonem tak dlouho, že na chvíli usnul s hlavou na stole. Pak se probudil, promnul si oči, vstal, sundal si sako, upravil rukávy košile, přitáhl pásek na kalhotách, oblékl sako a znovu se posadil, aby trpělivě vyčkal své chvíle. Bylo to pro mne jako pozorovat výjev z jiného světa. Pak už ohlásila tajemnice soutěže mé jméno a soutěžní program a já vplula do záře reflektorů a poprvé pohladila hrdý Steinway. Paní učitelka mi po soutěži řekla, že jsem podala svůj životní výkon, který byl hodný úrovně Novákovy soutěže. Že to ještě na umístění nestačí, jsem si uvědomila, až když jsem seděla v sále. Ohlásili László Váradi, studenta Akademie F. Liszta v Budapešti. Vešel skromný nenápadný kluk s havraními vlasy do culíku, které se mu leskly stejně jako černé polobotky. Sedl ke klavíru, utřel si klaviaturu, upravil klavírní lavičku, dlouze se zamyslel a začal koncert. Když zahrál první takt, všichni jsme věděli, že to bude zážitek. Hrál nejen celým tělem, ta hudba se zračila v jeho obličej, dokázal se do svých skladeb vžít. Pro nás i pro porotu jasný vítěz. Po vyhlášení jsme ještě večer vyslechli koncert vítězky prvního ročníku MNKS 2010 Jany Chaudhuri-Tümové. Byla to nádherná tečka za dnem plným hudby. Do Chotovin jsme dorazili krátce po půl desáté.

A ještě jedna zkušenost, která přímo nesouvisí s hudbou. Zahraníční soutěžící z Německa, Švédska a Maďarska se přes skvělou organizaci cítili chvílemi jako za sklem, protože neměli dostatek informací o programu a hlavně o jeho změnách. Několikrát se na nás obrátili s prosbou o pomoc. Umět jazyky a hlavně angličtinu se opravdu hodí.

Miroslava Honzová ml.

Známe tvář Franty Hlásky

Po mnoha výpravách za Frantou Hláskem, kdy jsme hledali jeho stopy na půdě, ve sklepích i třídách starobylé budovy naší školy, podařilo se nám odkrýt jeho podobu. Jeho hlas již důvěrně známe, protože úderem desáté hodiny večerní rozléhá se v setmělých třídách a chodbách



jeho andělský zpěv. Zaslechnout ho však může jen dítě nebo dospělý člověk, který má hudbu opravdu rád. Mám rád hudbu, historii i techniku. Proto jsem při posledním bobříku spojil všechny své koníčky a instaloval do první třídy kameru, která kromě jeho tklivého zpěvu zaznamenala v jednu kratičkou chvíli i jeho bledou tvářičku. Technická kvalita záznamu velmi špatná, ale pokusím se záznam sestříhat do naší Videokroniky na školních stránkách. Tiskařský stroj by jistě nedokázal přenést ten přízračný obraz na papír, proto jsem se pokusil vylíčit jeho podobu naší kreslířce Kateřině Zelené. Když přinesla obrázek, pochopil jsem, že nezachytila jen skutečnou podobu, ale i mé dojmy a sympatie, které k Frantovi chovám. Vidím v něm své dětství, kdy jsem také propadl zpívání. Mám tedy pro všechny přátele našeho školního sboru dobrou zprávu. Odedneška má náš sbor svou tvář. Přestože letos zpívaly jen samé holky, jsme teď sbor smíšený. A možná Franta přitáhne ke zpívání i další kluky. Konečně při výměnném koncertu jste mohli vidět, že kluci také zpívají. Naše výpravy k hranicím našich možností mezi mohutné zdi z roku 1882 budou pokračovat. Možná nám při další schůzce Franta prozradí kromě tajů zpívání i to, jak se pět let po jejím otevření mohlo do jejích lavic vejít 467 žáků. Po 129 letech tu pořád zní zpěv a do lavic usedají členové DPS Franty Hlásky. Neboj, Franto, všichni nám říkají, že ti ostudu neděláme.

Jiří Honza

Zpívání za humny

Chotoviny

Již potřetí se uskutečnil výměnný koncert mezi naším dětským pěveckým sborem při ZŠ Chotoviny a jiným dětským pěveckým sborem. Dvakrát jsme již navštívili Protivín, ale letos jsme udělali změnu. Pozvali jsme si DPS Nokturnáček při 2. ZŠ Sezimovo Ústí II, který již 20 let vede paní učitelka Jarmila Hlubinková, která dlouhá léta učila v Chotovínách a mnozí rodiče i prarodiče ji osobně znají. I naše sbormistryně byla žačkou paní učitelky a ta má určitě nemalou zásluhu na její cestě k hudbě a sborovému zpívání. Dokonce i dnes vede paní Hlubinková velký sbor Nokturno, ve kterém naši učitelé, manželé Honzovi, zpívají.

V úterý 17. května 2011 jsme se rozezpívali v sále kulturního domu a připravili se na generální zkoušku, koncert pro naše spolužáky. Pak jsme měli v plánu, že půjdeme našim dosud téměř neznámým kamarádům naproti. Ještěže my dozpívali poslední píseň a Nokturnáček se objevil ve dveřích. To bylo překvapení! No nedá se nic dělat, byli rychlejší. Paní učitelka Hlubinková nezapomněla na dvacet let tréninku a s rozběhem ze státočky vyběhla náš kopeček jako zamlada. Děcka z Nokturnáčku brblala, ale nebylo jim to nic platné.

Po uvítání jsme si zkusili společné písně, v dirigování se paní učitelky střídaly. Najednou se rozlétly dveře a do sálu se nahrnuli malí i velcí spolužáci. Zkouška se povedla určitě i díky kytarovému doprovodu Lukáše Knotka a sólu na zobcovou flétnu Báry Jarošové. Skvělé bylo i publikum, které nás celou dobu povzbuzovalo.

Pak Nokturnáček okusil oběd v naší jídelně a rozešli jsme se do našich domovů. Celé odpoledne jsme si velmi pěkně užili. Skoro pořád jsme se smáli, a tak to uběhlo hrozně rychle.

Ještě nás ale čekalo vystoupení v Husově sboru. Kostel praskal ve švech a na rozdíl od generálky nás přišly potěšit i Píšťalička a Píšťalka. Na závěr si deváťáčky připravily pro paní učitelku Fčelku milé překvapení. Otextovaly nově a nacvičily písničku, která skoro všechny přinutila k slzám. Když si



Spanilá jízda našeho sboru do Sezimova Ústí • foto Jiří Honza

člověk uvědomí, že už je to devět let, co chodí do téhle školy a někdy i tolik let zpívá ve sboru a najednou to všechno končí...

Sezimovo Ústí II

O týden později 24. května nastal den, na který jsme se všichni těšili. Znovu uvidíme své nové kamarády. Den probíhal podobně, jen žáci, kteří se na nás dopoledne přišli podívat, byli velmi zdivočelí a pořád dělali blbinky. To se mi nelíbilo, ale přesto jsme naše vystoupení dobře zvládli. Odpoledne jsme měli nákupní. K večeri jsem dostala hranolky s masem. Bylo to výborné. Hlavní koncert začínal o hodinu dříve než v Chotovínách. Od čtyř hodin jsme vystupovali v kostele Povýšení sv. Kříže v Sezimově Ústí I. Jako host se představil přípravný soubor Kořata, ve kterém zpívá dorost pro Nokturnáček. I z našeho druhého společného koncertu mám velmi dobrý pocit. Domů nás museli odvézt rodiče auty, protože spojení veřejnou dopravou je velmi řídké a složité.

Líbili jsme se asi i řediteli hostující školy panu Vaňáskovi. Před obecenstvem nám slíbil, že podá v rámci přeshraniční spolupráce s Rakouskem projekt, díky němuž by oba naše sbory vystoupily v příštím školním roce v Rakousku. Věříme, že to vyjde a zazpíváme si i za hranicemi. Když ne, tak se určitě těšíme na další výměnný koncert.

Lenka Ťoupalová



Soustředění nej!

Všechno bylo nej! Ale hlavně bobřík, zpívání, procházka a jedení všemožných buchet. Nej také bylo, že jsme se skoro všichni zase sešli a smáli jsme se!

Terka

Nejlepší byla procházka.

Jituška

Všechno bylo skvělé, ale asi nejvíc povídání s holkami a mávání na auta z mostu při procházce.

Kačenka

Nejlepší byl bobřík odvahy a procházka na most.

Klára

Mám ráda, když se zpívá s radostí a tento víkend zpívali s radostí všichni. Myslím, že jsme hezky spolupracovali a odvedli hodně dobré práce.

Lucka

Všechno tady bylo nejlepší jako každé soustředění. Také se mi líbí, že je tu vždycky hodně buchet a my je v pondělí chodíme na svačinu dojídat.

Štěpánka

Nejvíce jsem si to užila na procházce. Budu mít krásné vzpomínky. Celé tohle soustředění bylo nej. Škoda, že bylo moje poslední. Ráda vás navštívím.

Anežka

Toto soustředění bylo super i přesto, že spousta holek chyběla. Zažily jsme spoustu randy, krásně si zazpívaly a pobavily se. Bohužel to bylo moje poslední soustředění a doufám, že si ta příští užijete stejně dobře jako já tohle.

Káťa

Kdo vypráví Příběhy bezpráví?

Naše škola zažila další Příběhy bezpráví. Letos jsme se s nimi setkali již popáté, ale stejně to bylo zajímavé. Já, žák sedmé třídy, jsem toto vyprávění trávící bezmála dvě a půl hodin vyslechl již podruhé.

Přijel k nám kněz, doktor, profesor, historik. Pan Martin Weis je silnější postavy a nikdy neměl moc rád sporty. Obléká se společensky – nosí sako a černé kalhoty. Je to na první pohled velmi vzdělaný a temperamentní člověk. Určitě bude přátelský a nikdo se s ním nebude nudit. Snaží se vše vysvětlovat srozumitelně a s humorem. Je to moderní člověk. Používá počítač, na kterém dělá většinu své práce. Má výborný vztah ke své práci, baví ho, což je velká výhoda. Ví, co říká, a předem si vše promyslí, což je dobrá lidská vlastnost. Jeho koníčky a záliby směřují také k historii, hlavně té církevní, kterou učí i na školách. Věřím v Boha, je kněz a křesťan. Ve škole ho vždy bavil dějepis, matematika mu nešla, ale přesto dokázal vystudovat mnoho škol a stát se profesorem.

Letos nás přijel seznámit s příběhem devátého biskupa českobudějovického Prof. ThDr. Josefa Hloucha. V roce 1947 byl jmenován biskupem v Českých Budějovicích a věděl, že má před sebou mnoho práce, jak si získat důvěru lidí v tehdejší poválečném Československu. Lidé ho měli rádi, protože je dokázal ve svém

biskupském rouchu navštěvovat v továrnách, dokonce přišel i na fotbalový zápas a provedl slavnostní výkop. To nikdo před ním v tomto úřadě neudělal. Tímto chováním si naklonil mnoho lidí, ale potom začalo období komunismu a ti chtěli zmenšit skupinu křesťanů, a proto se jim jeho vliv nelíbil. Kvůli tomu ho oddělili od světa ještě něčím horším než je vězení – internací. Je to něco jako domácí vězení. Psychicky ho týrali tím, že nemohl vědět, co se děje za okny, ve světě. Dovolili mu jen jeden jednostránkový dopis jednou za šest týdnů. Při životě ho držela jen láska k bližním a víra. Nakonec se komunistům jejich plán povedl. Po výslechu, kdy příslušníci StB za účasti krajského církevního tajemníka nedbali na špatný zdravotní stav pana biskupa, zemřel 10. června 1972.

Na pana Weise padaly i otázky, na které si na konci vyhradil čas. Otázky směřovaly spíše na jeho osobu, a tak jsme znovu probrali jeho vztah ke sportu a dozvěděli se, že nejlepším odpočinkem je několikahodinový pobyt v archivu strávený oprašováním minulosti.

Asi nejvíc mne zaujalo vyprávění o jednom Štědrém dnu, kdy pan Weis sloužil na šumavské Folmavě a před kostelíkem v zuboženém stavu se táhly dráty státní hranice. Ve tři hodiny odpoledne dostal vnučnutí zazvonit na kostelní zvon, i když se bál, že mu spadne na hlavu. Sám zatahal za provaz a hlas zvonu se rozletěl za osnaté dráty. Po pár minutách uslyšel odezvu z rakouské strany. Když se hned po revoluci rozjel za přáteli za hranice, dozvěděl se, že to pro ně bylo znamení, že v Čechách křesťané stále žijí.

Celá přednáška byla v rytmu humoru, což se mi líbilo. Myslím, že ta doba stála za to a všichni jsme se poučili o době, která nám není známá.

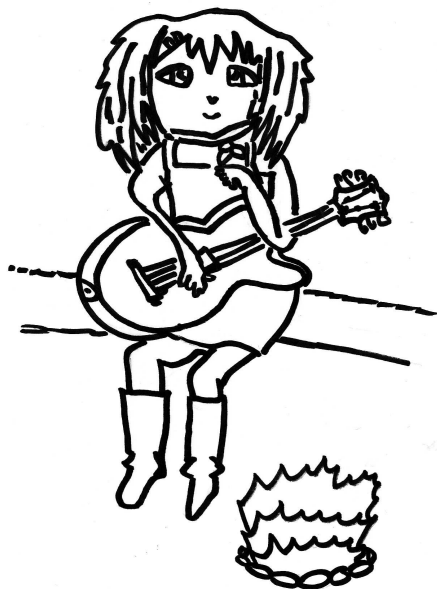
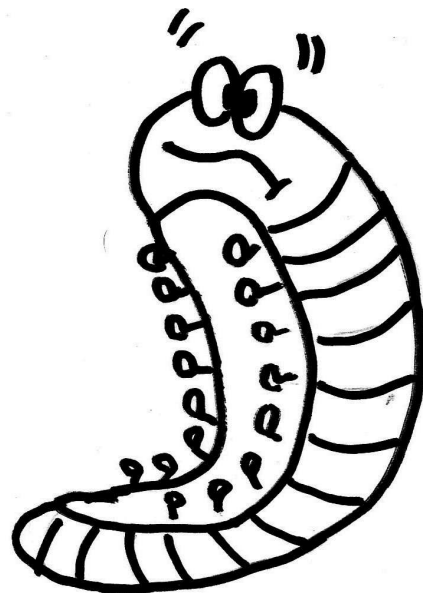
Denis Pěkný

Poznej a chraň!

Jako každý rok nás jednoho dne, jedné hodiny přírodopisu oslovila paní učitelka Vazdová coby kandidátka na účastníky letošního kola soutěže Poznej a chraň, která se koná každoročně. Někteří z nás se této soutěže zúčastnili i minulý rok a odepřeli si trochu skromnosti, musím říci, že vítězně.

Letos soutěžní tým tvořili Jan Dvořák, Lukáš Knotek, Petr Šmejkal a Jan Šmejkal. Když jsme vyrazili na jednotlivá stanoviště, začali jsme tušit, že se loňský úspěch nebude opakovat. Během čekání na výsledky jsme se dali do řeči s oběma družstvy Ratibořských Hor. Známe se z lyžařských výcviků. Pak nastalo vyhlášení výsledků. Po několika planých výročí našich kamrádů, že my to prohrajeme, se všichni přítomní dozvěděli, že letos patří trůn a vrchol žebříčku právě jim. Není každý den posvícení. Ze 14 soutěžních družstev jsme se letos vyšplhali jen na devátou příčku. Tak snad napřesrok. Chránit budeme stejně, protože i tak jsme z naší přírody poznali dost.

Jan Šmejkal



CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

VYDÁVÁ ZŠ CHOTOVINY
ŠÉFREDAKTOR: Mgr. Jiří Honza
REDAKČNÍ RADA: žáci 7. třídy v rámci
předmětu Mediální výchova
OBÁLKA: Jiří Honza
ILUSTRACE: Kateřina Zelená a Jiří Seidl

Tisk: tiskárna ABC CHOTOVINY

